

W Kościele nadal trwa Okres Wielkanocny. Cieszymy się ze zmartwychwstania Pana, a także przygotowujemy do przyjęcia obiecanego przez Zbawcę Ducha Świętego. Wkrótce biskupi wyruszą do różnych zakątków diecezji, aby udzielić młodzieży sakramentu bierzmowania. Jednak kandydaci nieraz, niestety, do końca nie rozumieją całej istoty i znaczenia jego przyjęcia.

Wraz z ks. Andrzejem Liszko szczegółowo przyjrzymy się temu sakramentowi. Kapłan podkreśli poszczególne momenty, które w żadnym wypadku nie można zostawić bez uwagi. **P O CO PRZYJMOWAĆ SAKRAMENT BIERZMOWANIA?**

Jak bardzo ważny jest dla chrześcijanina?

Zwykle decyzję o wstąpieniu do wspólnoty chrześcijańskiej podczas sakramentu chrztu podejmują za nas rodzice. Tymczasem bierzmowanie jest świadomym, dobrowolnym i odpowiedzialnym przypieczętowaniem wiary chrześcijanina, a także jego przynależności zarówno do Kościoła powszechnego, jak i do parafii. Zacieśnia ono także więź z Bogiem.

W czasie tego sakramentu Duch Święty pomnaża w człowieku swoje dary: mądrość, rozum, radę, męstwo, umiejętność, pobożność i bojaźń Bożą. Ponadto umacnia chrześcijanina do świadczenia o wierze słowem i czynem. †

KIEDY TRZEBA PRZYSTĘPOWAĆ DO SAKRAMENTU BIERZMOWANIA?

Czy można przyjąć ten sakrament w wieku 13 lat?

Historia pokazuje, że wiek, w którym wierni byli dopuszczani do przyjmowania tego sakramentu, ulegał dosyć częstym zmianom. Najpierw bierzmowano tylko dorosłych, od razu po przyjęciu chrztu. Później zaczęto chrzcić małe dzieci, udzielając im naraz bierzmowania. Praktyka udzielania bierzmowania dzieciom w świadomym wieku rozpowszechniła się na Zachodzie na przełomie XIV i XV wieku.

W dokumentach Soboru Watykańskiego II i wydanego po nim Kodeksu Prawa Kanonicznego mówi się o konieczności osiągnięcia przez kandydatów do bierzmowania wieku rozeznania (kan. 891), zezwalając jednocześnie Konferencjom Biskupów na ustalenie innego wieku. W Kościele katolickim na Białorusi sakramentu bierzmowania udziela się młodzieży w wieku 14-15

lat. Uzasadnia się to faktem, że w tym właśnie czasie młodzież wchodzi w okres dojrzewania, zaczyna myśleć o własnej przyszłości, coraz częściej styka się z problemami życiowymi. Z tych też powodów może bardziej skutecznie spełniać zadania związane z przyjęciem sakramentu bierzmowania, lepiej rozumieć znaczenie darów Ducha Świętego dla kształtowania swojej osobowości, bardziej świadomie świadczyć o swojej wierze.

Jednak z racji słusznych powodów duszpasterskich kapłan, odpowiedzialny za przygotowanie do sakramentów, może pozwolić kandydatowi na wcześniejsze przyjęcie bierzmowania. Na przykład, jeśli kandydat nie ma skończonych 14 lat, może zostać dopuszczony do sakramentu bierzmowania razem ze swoją klasą lub rówieśnikami. Lub odwrotnie, jeśli kandydat nie spełnił pewnych warunków przygotowania (nie uczęszczał na lekcje religii, nie brał udziału w życiu Kościoła przez uczestniczenie w niedzielnej i świątecznej Mszy św. oraz w nabożeństwach), duszpasterz może nie dopuścić (odroczyć) go do przyjęcia bierzmowania.

Nie można zapominać też o tych, którzy z różnych powodów nie przyjęli tego sakramentu we wspomnianym wcześniej wieku. Takie osoby powinny skorzystać z najbliższej okazji, by po niezbędnym przygotowaniu przyjąć bierzmowanie.

JAKIE IMIĘ MA WYBRAĆ KANDYDAT DO SAKRAMENTU BIERZMOWANIA?

I co robić, jeśli się nie chce „zmieniać” swojego imienia?

W rzeczywistości o wyborze imienia do sakramentu bierzmowania nie ma mowy w żadnym z ostatnich dokumentów Kościoła, stanowi on jednak głęboko zakorzenioną tradycję wśród wiernych. Według niej poprzez noszenie pewnego imienia można zapewnić sobie wsparcie niebieskiego orędownika. Dobrze, jeśli jest to osoba bliska ze względu na charakter, o podobnej biografii, dbająca szczególnie o te cechy życia chrześcijańskiego, które nam samym leżą na sercu, albo po prostu imponująca swoim życiem. Przyjęcie czyjegoś imienia jest w pewnym sensie chrześcijańską oznaką identyfikacyjną, deklaracją, że chcemy iść śladami tej konkretnej postaci.

W ten sposób Kościół zachęca każdego wiernego mieć drugie, „święte” imię. Jeśli otrzymaliśmy je podczas chrztu, można nie brać sobie „pomocniczego” podczas przyjęcia sakramentu bierzmowania, jednak nie zabrania się też wziąć to dodatkowe.

Często młodzież lubi wybierać piękne imiona, nawet się nie zastanawiając, kto się tak nazywał. Takie lekkomyślne podejście pozbawia sensu tradycję, której podstawą jest idea wsparcia kandydata w rozwoju duchowym poprzez pomoc osoby, która została beatyfikowana lub kanonizowana. Z tego też powodu przed wyborem imienia trzeba porządnie się zastanowić.

KTO POWINIEN BYĆ ŚWIADKIEM SAKRAMENTU BIERZMOWANIA?

Czy może nim zostać wierny prawosławny lub osoba, żyjąca w konkubinacie?

Zgodnie z Kodeksem Prawa Kanonicznego świadkiem sakramentu bierzmowania może zostać osoba, która skończyła 16 lat – chyba że proboszcz lub szafarz jest zdania, że słuszna przyczyna zaleca dopuszczenie wyjątku – i już przyjęła ten sakrament. Idealnym rozwiązaniem jest, gdy świadkiem sakramentu zostanie ojciec chrzestny lub matka chrzestna kandydata (w ten sposób podkreśla się więź między sakramentami chrztu i bierzmowania).

Trzeba zauważyć, że świadek bierzmowania powinien być „wolny od jakiegokolwiek kary kanonicznej, zgodnie z prawem wymierzonej lub deklarowanej” (kan. 874, 1/4). W tym też osoba, która zawarła drugi związek małżeński lub żyje bez ślubu. Świadkiem sakramentu bierzmowania nie może też zostać ojciec lub matka kandydata, a także wierny niekatolickiego

wyznania.

Bardzo ważne jest, by potencjalny świadek nadawał się do tego, czyli żył w wierze. Koniecznie powinien mieć świadome postanowienie udziału w sakramencie, ponieważ jego dalszym obowiązkiem będzie troska o to, by bierzmowany „postępował jako prawdziwy świadek Chrystusa i wiernie wypełniał obowiązki związane z tym sakramentem” (kan. 892). W ten sposób zostanie świadkiem sakramentu oznacza nie tylko obecność na uroczystości, lecz także niesienie odpowiedzialności, wynikającej z przyjęcia bierzmowania. Powinno to zobowiązywać obie strony: zarówno kandydata podczas wyboru świadka, jak i potencjalnego świadka podczas podjęcia odpowiedniej decyzji.

DO CZEGO ZOBOWIĄZUJE SAKRAMENT BIERZMOWANIA?

Czy wierny otrzymuje go tylko dla siebie, czy też dla dobra innych?

Przyjęcie sakramentu bierzmowania wskazuje na więź „nowego” chrześcijanina z biskupem, który jest gwarantem i sługą jedności swego Kościoła oraz jego powszechności i apostołskości. W ten sposób zostaje również podkreślony związek z apostołskimi początkami Kościoła Chrystusowego.

Poprzez przyjęcie sakramentu bierzmowania wierny świadomie wyznaje swoją wiarę, a także zobowiązuje się do odważnego świadczenia o niej przed innymi, przysięga żyć według Bożych przykazań i nieustannie dbać o pogłębianie swojej wiedzy religijnej. Inaczej mówiąc, od tego czasu chrześcijanin staje się w pełni odpowiedzialny za swoje życie.